ik neid johtumise kelle all tema ärmi
ke oli kannatanu ja wiel kannat
Wiimata küsk ta: kas om sie wana
rauk mina tahatalle kik kurja käte
tasuda? Ta ei ole mite kudun
öhtu tuleb ta kül kodu aga seni
siin oota ei ole mita hää saab ta
teid siit minu mand löudma sös
muudab. ta ka teid kiwis, ütel
noorik. – Noh sös taha ma mina
ja sie kirik ülesse otsi; ja wöid
mina ehk mull kül wäha loodu
om et teie sinna sissi saade, hää
oles kül ollu kui tee sinna sisse
ja selle linnu kätte saas sös
pääses minagi siit wangist
walla masoner teile hääd önne selle
pikka tee pääle; wötiwa wiel
rimmert kaala üits töisil kinni
ja anniwa täine töisele suud

ja nöid läits sie noor mies minema ja
iki läuna poole, oma ette tähentet
märgile lähembale; nönda ruttas
ta kui linnu sübega edesi kuni
öhtuni, – nüid ist ta kiwi otasa maha
jalgu puhkama, ja et tal kött
wäega tühi oli, nakas ta sööma
ja enne kui ta esi sööma nakas
hägas ta kön'a äälega mötsa:
„Kui kellekil kött tühi om sie
tulgu üten minuga sööma!"
Ei lää pa'lu aiga mööda sääl tuli
suur puuane härg tema manu
ut ha'lendawa eina pääle maha
ja nakas temaga sööma, oli neil
mölembil köttu täis saanu, härg
oma suu kulega puhtase lakun
tönse ta üles, ja ütel: „Kui sull
abi waia om sös häika minu
ja kadus mötsa ära." –